

ofte været mig en Glæde at høre paa ham, men i Dag har det Modsatte været Tilfældet. Det ærede Medlem vilde lægge os paa Sinde, at de Misbrug, der ske paa Grund af Brændevinsdriften, nok kunde opveie det Gode, der muligens kunde være ved at bruge denne Vare; men det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at jo mere Brugen af Brændevin tager til, desto mere tager Misbruget af. Det er en Kjendsgjerning og en glædelig Kjendsgjerning. Dette viser sig Aar for Aar, efterhaanden som Brugen af Brændevin bliver mere almindelig, i det Mindste paa mange Egne; der er, saavidt jeg har kunnet erfare, nogen Forskiel i Landets forskjellige Egne, denne Drif er ikke lige almindelig paa alle Steder, men det er sandt og vist at den Hushold, der ikke daglig giver sit mandlige, Tyende Brændevin, paa mange Egne betragtes som den, der giver sine Folk daarlig Kost. Det er en Sandhed, en Kjendsgjerning. Men efterhaanden som det er blevet dette, kan man Aar ud og Aar ind gjentagne Gange komme til Markeder, til Gilder, til Auktioner og slige Steder, hvor man tidligere har kunnet se de bellageligste Følger af Misbrug af Brændevin, og nu ikke se et eneste saadant Tilfælde. Det er Selvagtelsen, Selvfølelsen og den bedre Oplysning, der gjør, at man nu bruger uden at misbruge, og fra det Dieblis, da det er blevet saa, finder jeg det vigtigst at beskaffe Brændevinen yderligere, end det, alt er sket. Dersom de Herrer, der ere her tilstede — og det ere vi for Dieblis-ket allesammen — ville staa noget tidlig op om Morgenen, passere Gaderne, ville De finde Mangfoldige af den mere simple Arbejdsklasse vandrende gennem Gaderne for at komme til deres Arbejdssted, paa Nyholm, paa Toldboden, paa Porcellænsfabrikken, eller andre Værksteder med deres simple Tørflæde i Haanden, hvort der er 5 à 6 tykke Rundtenom-Smerrebrød, maasse, ja efter al Rimelighed daarlig belagte, en Flaske tyndt Ol og en halv Vægl Brændevin bag i Lommen. Det er Levemaaden for hele Dagen, og den skal Manden holde ud med fra Dagry til Silde paa Aftenen, thi naar han kommer hjem, til Bordet, giver det maasse ikke Aftensmad, fordi de 4 eller 5 Rd., han kan tjene om Aften, knapt række til for

at leve hele Aften. Naar han nu gaar hen til Brændevinsmanden for at købe sit Behov, skulle vi saa her ved en Skattelov sige: Du skal give 1 eller 2 β . mere pr. Pot? Der er talt om 1 β ., og det er mulig, at det ikke bliver mere; jeg forestiller mig dog, at det bliver en Skilling og en Dros, og det skulde andre mig, om ikke Brændevinsmanden lægger 2 β . paa, naar han ikke kan nøjes med 1 β . Saa skulde vi sige til os selv: Vi have for at dække andre Skattelettelse truffet denne Mand frem og fordyret ham med hans tarvelige Skid hans tarvelige Kost! Det vil jeg for mit Vedkommende ikke. Dersom der var en Mulighed for at ramme hvad jeg med et rundt Tal vil kalde Snapsbuttkerne, saa var Forholdet et ganske andet, men vi ramme her Mæskelarret og Brænderiet, og jeg tillader mig at tro, at den meste Brændevin kjøbes af Forhandlerne, ikke af Udskænkerne, og bruges paa den af mig her betegnede Maade. Alt forsaavidt der er Tale om Kjøbstaden. Paa Landet vil jeg indrømme, bliver det mere en Hartkornsskat, en Skat paa Hartkornbrugeren, idet det nemlig der mere er Skif, at man faar Kosten, hvor man arbejder; men ganske vist er der ogsaa der Mange, paa større Gaarde, ved Drainingsarbejder, Grøftegravninger i store Skove og Sligt, der holde egen Kost og medbringe den tørre Mad for hele Dagen og til det strenge legemlige Arbejde deres Snaps. Lader os ikke tale haanlig om denne Forbrug af Brændevin; jeg for mit Vedkommende gjør det ikke, og jeg siger, at det er ikke et rigtigt at fordyre denne Drif. Jeg kan ikke forsvare at gaa ind paa Skattemedsættelser paa andre Punkter og saa, efterat vi have forfattet Indkomsskatten, gaa hen og ramme Mæskelarret. Saa Mæskelarret og Hartkornet ere nemmest at finde; men det er dog ikke heldigt at ramme dem. Den ærede sidste Taler har i Dyrigt talt saa godt om denne Sag, at jeg med stor Fornøielse vil adoptere hvert Ord, han har sagt. Kun skal jeg endnu sige til Trost for Udskillige, der have talt om Vin, og deriblandt min Ven her bag ved (Corn. Petersen), at denne Lov ogsaa tildels rammer Vin; thi saa vidt jeg kan skjønne, er i vore Dage den meste Vin,